

[במדבר י':] "ותקעתם בהצוצרות על עולותיכם", אימא, הייתי אומר, שלא ליחייבו במצות שופר של ראש השנה, שהרי אין הוא קרוי לגביהם "יום תרועה", לפי שהם מריעים בשופר כל השנה!

קא משמע לן התנא, שאף הכהנים חייבים בתקיעת שופר.

ותמהינן: מי דמי?! וכי התקיעות שתקעו הכהנים בכל השנה, דומות לתקיעה שבראש השנה?!

הרי התם, כל השנה, תקעו בהצוצרות.

ואילו הכא בראש השנה תקעו בשופר!

ואם כן, לא היה עולה על דעתנו לפטור את הכהנים מתקיעת שופר בראש השנה! ומדוע הוצרך התנא להשמיענו שהכל חייבים בתקיעת שופר, כהנים ליום וישראלים?!

אלא, צריך לומר תירוץ אחר:

אצטריך התנא הוצרך להשמיענו שאף הכהנים והלויים חייבים בתקיעת שופר. כי, סלקא דעתך אמינא:

הואיל ותנן [לעיל כו ב]: שוה היוכל לראש השנה לתקיעה ולברכות, לפיכך הייתי אומר

שרק מאן דאיתיה מי ששייך במצות היוכל הוא איתיה גם במצוה דתקיעה בראש השנה.

ואילו הני כהנים, הואיל וליתנחו במצוה דיוכל, שאין הכהנים מצווים במצות היוכל [כדלהלן], לפיכך אף תקיעת שופר של ראש השנה אינה נוהגת בהם.

דתנן: אדם המוכר שדה אחוזתו לרעהו, חוזרת אליו השדה בשנת היוכל [ויקרא כה].

ישראל המקדיש שדה אחוזתו, ומכרה הגזבר לאדם אחר, אין שדהו חוזרת אליו ביוכל. אלא היא יוצאת ביוכל מהקונה אותה מהקדש, וניתנת אז לכהנים.⁽⁹⁵⁾

ושנינו במסכת ערכין [כו ב]: כהנים ולויים —

מקדישין את שדותיהם לעולם, בכל זמן שירצו.

[ואף הישראלים מקדישים לעולם, לדעת רב,⁽⁹⁶⁾ כמבואר בערכין כז א, אלא עיקר חידוש המשנה הוא בהמשך. ואילו "מקדישין" הוזכר כאן אגב הרישא של המשנה שם⁽⁹⁷⁾].

ותואלין לעולם. יכולים לפדות את השדה

95. ויקרא כז כ.

96. רב ושמואל נחלקו במקדיש את שדהו ביוכל עצמה. לדעת שמואל אין השדה קדושה כלל, ולדעת רב הרי היא קדושה [עיי' ערכין כד א].

97. ששנינו בתחילת הפרק שם [ערכין כד א]: "אין מקדישין לפני היוכל פחות משתי שנים".

ומשנה זו היא עצה טובה לאדם. מפני שיש הפסד למקדיש את שדהו בתוך שתי השנים שלפני היוכל. [שהמקדיש את שדה אחוזתו בשנה הראשונה ליוכל, אם בא לפדותה מיד נותן 50 סלעים [כמבואר בספר ויקרא כז טז והלאה] ואם הקדישה עשר או עשרים שנים לפני היוכל ובא לפדותה, מחלקים את 50 הסלעים הנ"ל ל— 49 שנות היוכל [היוכל הוא שנת החמישים.